

בתי המשפט

הפ 001008/05		בית משפט מחוזי תל אביב-יפו	
תאריך: 01/05/2006		כב' השופטת שבח יהודית	
בפני:		כב' השופטת שבח יהודית	

בעניין:

שמרלינג שירלי

ע"י ב"כ עו"ד פורת אהוד ואח'

המבקשת

נגד

1. בנק דיסקונט לישראל בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד דוד סופר ואח'

2. עודד אולניקי

3. רונן אולניקי

4-7 שיא שקד הנדסה ובניה בע"מ ואח'

המשיבים

מיני-רציו:

* דיון אזרחי – מחיקה – חוסר עילה

תובענה למתן פס"ד הצהרתי אשר יצהיר על בטלותם של שלושה שטרי משכנתא אשר נרשמו על 7 חלקות מקרקעין הרשומות ע"ש המבקשת לטובת המשיב 1 (להלן: הבנק) להבטחת חובותיו של אבי המבקשת - המשיב 2. בשנת 1991 יסד המשיב 2 נאמנות (להלן: הנאמנות), המבקשת ומר ראוול קונסטנט היו הנהנים היחידים של נאמנות זו. הבנק הינו המלווה, המבקש לפרוע את חובות המבקש 2 באמצעות מימוש המקרקעין המשועבדים.

בית-המשפט המחוזי דחה את התביעה ופסק כי:

המבקשת תמכה תביעתה בטיעונים משפטיים נכונים בעיקרון ואף באסמכתאות התומכות בטיעונים אלו, אולם לא צלחה את המשוכה העובדתית ולא השכילה להוכיח קשר עובדתי וראייתי בין הטענות הנטענות לבין הנסיבות העובדתיות הספציפיות לתובענה. גם טענה משפטית נכונה וראויה מצריכה תשתית עובדתית שתשמש לה בסיס תומך, ובמיוחד נכונים הדברים כאשר עסקינן בטענות מסוג הטעיה, קנוניה וכו'. בהעדר בסיס עובדתי שכזה, לא תקום עילת התביעה.

בשעתו, נתמכה התובענה בתצהירה של המבקשת, אשר סרבה לבוא ארצה ע"מ להיחקר על תצהירה וגרמה למחיקתו. כתצהיר חלופי הוגש תצהירו של המשיב 3, אחיה של המבקשת. אין בין המידע

המצוי בתחום ידיעותיו של המשיב 3 מכלי ראשון לבין תצהירו, ולא כלום. המשיב 3 לא הכיר כלל את העובדות הרלבנטיות, והמידע אשר בא מפיו לא התבסס על ידיעה אישית כי אם על אמירות שנאמרו לו ע"י המבקשת ו/או על מסקנות שהסיק מתוך קריאת המסמכים שצורפו לתצהיר המבקשת. עדות שכזו לא יכולה להוות תחליף לעדות הנדרשת כדי לבסס עילה של הפרת חובת נאמנות, קנוניה וכו'. עדותו של המשיב 3 לא היתה יציבה במידה מספקת כדי לשמש אדן ראייתי לקביעת עובדה זו או אחרת הנטענת בתצהירו, וגרסתו לא תאמה לגרסה קודמת אותה הציג בתביעה שהוגשה כנגדו ע"י הבנק.

מהחומר הרלבנטי לכינון הנאמנות, ניתן להבין כי שתיקת המבקשת בכל הנוגע לפעילות אביה במקרקעין הרשומים על שמה, נובעת למעשה מהעובדה שהמקרקעין לא נרכשו על ידה ו/או בכספה אלא עבור הנאמנות ע"י אביה, ולא נותר אלא להסיק כי בין המבקשת לאביה שררה הבנה לפיה מדובר ברכושו של האב אשר נרשם ע"ש המבקשת באופן פורמלי בלבד. משהמקרקעין שנרכשו ע"ש המבקשת ממקורותיו הכספיים של אביה, מושכנו בידיעה ובהסכמתה לטובת הבנק להבטחת החזרת ההלוואות שנטל האב, ומשלא הובא שמץ ראיה להוכחת טענת הקנוניה או התנהגות פסולה אחרת של הבנק, דין התביעה להידחות.

פסק דין

בפני תובענה למתן פסק דין הצהרתי אשר יצהיר על בטלותם של שלושת שטרי המשכנתא אשר פרטיהם ברישא לתובענה ואשר נרשמו על 7 חלקות מקרקעין הרשומות על שם המבקשת לטובת הבנק המשיב מס' 1 להבטחת חובותיו של אביה, המשיב 2.

יצוין כי כתב התביעה המתוקן הוגש כנגד שבעה משיבים אולם מחיקתם של משיבים 4-7 נתבקשה על ידי ב"כ המבקש במהלך הישיבה שנתקיימה בפני ביום 15.1.06.

הנפשות הפועלות:

הגב' שירלי שמרלינג, המבקשת בתובענה זו, הינה בתו הבגירה של המשיב מס' 2, מר עודד אולינקי (להלן: "אולינקי"), והיא התגוררה במועדים הרלבנטיים, אף כיום, בארה"ב. המשיב מס' 3, מר רונן אולינקי (להלן: "רונן"), הינו אחיה של המבקשת ובנו של אולינקי, טייס בהכשרתו.

בשנת 1991 יסד אולינקי נאמנות בשם "מונדיקו אסטבלישמנט" (להלן: "הנאמנות") אשר נרשמה בוואדוז.

המבקשת ומר ראול קונסטנט היו הנהנים היחידים של נאמנות זו. המשיב מס' 1 הינו הבנק המלווה המבקש לפרוע את חובות אולינקי באמצעות מימוש המקרקעין המשועבדים (להלן: "הבנק").

המקרקעין נשוא התובענה:

ביום 8.10.91 רכש אולינקי בעבור הנאמנות את המקרקעין המצויים בבאר יעקב והידועים כגוש 4040 חלקה 18 (להלן: "המקרקעין") וביום 16.10.91 ניתנה על ידו הצהרת נאמן בהתאם להוראות מס שבח מקרקעין.

בשנת 1997 פורקה הנאמנות וכל נכסיה הועברו בחלקים שווים לשני הנהנים, קרי: למבקשת ולמר קונסטנט.

לאחר סיום הליך איחוד וחלוקה של חלקה 18, יוחדו למבקשת החלקות 313-318 ו-159, כאשר בשלב הראשון נרשמו המקרקעין על שם "אולינקי עודד (בנאמנות)" כשלוטבת המבקשת נרשמה הערת אזהרה ובשלב מאוחר יותר, ביום 23.4.98, נרשמו המקרקעין על שמה.

לענייננו, רלבנטיות החלקות הבאות, אשר כולן בגוש 4040:

313, 314, 315 – נשוא השטר הראשון
 316, 317, 318 – נשוא השטר השני
 159 - נשוא השטר השלישי.

רקע עובדתי:

ביום 30.10.98 העמיד הבנק לאולינקי הלוואת מט"ח אשר הסתכמה בערכים שקליים בסך של 1,365,813 ₪ ואשר הוזרמה לחשבון מס' 709581 שהתנהל בבנק על שם המבקשת ואולינקי במשותף.

כבטוחה להלוואה זו חתם אולינקי על שטר משכנתא ראשונה מיום 2.9.98 לפיו שועבדו לטובת הבנק חלקות 313,314,315 (להלן: "שטר המשכנתא הראשון").

ביום 9.4.98 וכן ביום 13.9.98 העמיד הבנק לאולינקי שתי הלוואות נוספות במט"ח (ין יפני) אשר הוזרמו לחשבון שמספרו 709573 אשר התנהל בבנק על שמו של רונן.

כבטוחה להלוואות אלו חתם אולינקי ביום 13.9.98 על שטר משכנתא נוסף לפיו שועבדו לטובת הבנק החלקות 316,317,318 (להלן: "שטר המשכנתא השני").

בשנת 2000 העמיד הבנק לאולינקי הלוואה נוספת על סך \$120,000.

כבטוחה להלוואה זו חתם אולינקי ביום 16.8.00 על שטר משכנתא שלישי (להלן: "שטר המשכנתא השלישי") לפיו שועבדה לטובת המשיב חלקה 159.

אולינקי לא פרע את ההלוואות.

הבנק הגיש כנגד אולינקי, כנגד רונן וכנגד המבקשת תובענות כספיות.

המבקשת, שלפי טענתה, לא קיבלה את כתב התביעה, לא הגישה בקשת רשות להגן, ולפיכך ניתן כנגדה פסק דין בהעדר הגנה.

נכון למועד הדיון בתיק זה, לא הגישה המבקשת בקשה לביטול פסק הדין.

הבנק אף פתח שני תיקי הוצל"פ במסגרתם ביקש לממש את המשכנתאות. הליכי המימוש נכנסו להילוך גבוה, נמצאו קונים למקרקעין ואף בוצעה התמחרות. בשלב מתקדם זה הגישה המבקשת את התובענה שבפני. משבית המשפט דחה את הבקשה לצו מניעה זמני אשר ימנע את מימוש המקרקעין, המשיכו הליכי הוצל"פ להתנהל כסדרם והמקרקעין נמכרו למשיבים 4-7 והסעד המבוקש הפך לתאורטי.

טענות הצדדים:

המבקשת מעלה טענות כרימון כנגד הבנק וכנגד אביה. טוענת המבקשת כי הבנק ביצע את מסירת כתב התביעה, כמו גם את האזהרות בתיקי הוצל"פ לידי אביה שלא כדיון, וזה האחרון לו גילה את אזנה על דבר הגשת התביעה תוך שהוא עושה יד אחת עם הבנק. המבקשת טוענת כי המקרקעין, שהיו מצויים בבעלותה המלאה, שועבדו לבנק שלא כדיון תוך שאביה, מיופה הכוח והנאמן שלו, חורג מסמכותו כנאמן וכשלוח. לדבריה, לא קיבלה ולו גם אגורה שחוקה אחת מכספי ההלוואות שהוזרמו על ידי הבנק. המבקשת טוענת כי הבנק פעל בקנוניה עם אביה, לא ידע אותה על ההלוואות שהוזרמו לו, לא דאג לקבל את הסכמתה לשעבד את המקרקעין שלה לטובת חובות אביה והפר את כל החובות המוטלות על הבנק כלפי לקוחותיו. עוד טוענת המבקשת כי ביום 25.6.99 ביטלה את יפוי הכוח שנתנה לאולינקי, ולפיכך, כל הפעולות שנעשו לאחר מועד זה בטלות מחמת העדר הרשאה. הבנק טוען כי דין התביעה להדחות על הסף מחמת שיהוי, שכן לדבריו, תיקי הוצל"פ נפתחו עוד בחודשים מרץ 2004 וספטמבר 2004 וכי המבקשת הייתה מודעת לפתיחתם, אם לא במועד ההגשה לביצוע, הרי לכל הפחות ביום 20.4.05, הוא התאריך המופיע על יפוי הכוח לפיו ייפתה המבקשת את בא כוחה לטפל עבורה בנושא הוצל"פ, שאף התייצב מטעמה בהתמחרות שנערכה במשרדו של ב"כ הזוכה ביום 4.5.05. לדברי המשיב, פנתה המבקשת לבית המשפט לראשונה רק ביום 25.8.05 והשתתה בהגשת התובענה העיקרית עד ליום 30.8.05, רק כדי לסכל את הליכי המכירה ולטרפדו. לגופו של עניין, טוען הבנק כי המשכנתאות נרשמו כדיון מכוח חתימתו של אולינקי על שטרי המשכנתא מתוקף היותו המחזיק במקרקעי המבקשת בנאמנות, ואף מתוקף שני יפוי הכוח עליהם חתמה המבקשת ביום 1.1.98 וביום 24.6.99 ולפיהם ייפתה את כוחו אולינקי לבצע כל פעולה במקרקעין נשוא העניין, כולל שעבודם.

עוד טוען הבנק, כי ביום 19.8.99 חתמה המבקשת בעצמה על שטר משכון בכל הנוגע לשש החלקות שמספריהן 313-318 בגוש 4040 (נספח ו' לתשובת המשיב, והתוספת לו). לדברי הבנק ביום 24.6.99, היום בו נחתם יפוי הכוח השני, חתמה המבקשת גם על מסמכי הצטרפותה לחשבון שמספרו 709585 והפכה לבעלים המשותף בו, ובכך נסתרת טענתה לפיה לא קיבלה מאומה מכספי ההלוואה.

הבנק מכחיש כי קיבל הודעה מהמבקשת בדבר ביטול יפוי הכוח, ולשיטתו, שיתפה המבקשת פעולה עם אביה ועם הבנק לאורך כל הדרך והייתה מודעת לכל הפעילות שנעשתה במקרקעין אשר היו רשומים על שמה. לטעמו, נועדה התובענה רק לסכל את הליכי המימוש שננקטו לצורך סילוק הלוואות שניתנו לאביה, ואשר לא נפרעו עד עצם היום הזה.

ביהול ההליר:

התובענה נתמכה בתצהיר שנחתם על ידי המבקשת ביום 25.8.05 בפני קונסול ישראל בבוסטון.

המשיבים הנוספים, דהיינו, אביה ואחיה לא הגישו כל תשובה מטעמם. הדיון בתובענה נקבע ליום 15.1.06.

ערב הדיון הגישה המבקשת בקשה לדחיית מועד הדיון אולם הבקשה נדחתה בהחלטת סגן הנשיא כב' השופט זפט. גם בקשת המבקשת לקיום הדיון באמצעות וידיאו, לאור טענתה לפיה היא חוששת להגיע לארץ מחמת צו עיכוב יציאה התלוי ועומד נגדה, נדחתה. המבקשת הגישה בקשה שלישית בה עתרה לאפשר לה להמיר את תצהירה בתצהיר מטעם אחיה רונן. בהחלטתי מיום 11.1.06 נעתרתי לבקשה, תוך שאני מורה על מחיקת תצהירה של המבקשת.

התצהיר שהוגש מטעם רונן הינו העתק גמור תצהיר המבקשת, תוך עריכת שינויים מגוף ראשון לגוף שלישי.

על אף שבחקירה נגדית התברר כי המידע המובא בתצהירו של רונן, הינו רובו ככולו עדות מכלי שני, הייתה זו העדות היחידה שהובאה מטעם המבקשת להוכחת תביעתה.

דיון והכרעה:

לאחר בחינת המכלול העובדתי והמשפטי באתי לכלל מסקנה כי דין התובענה להדחות, וזאת מחמת הנימוקים המצטברים הבאים:

1. המבקשת תמכה תביעתה בטיעונים משפטיים נכונים בעיקרון ואף באסמכתאות התומכות בטיעונים אלו, אולם לא צלחה את המשוכה העובדתית ולא השכילה להוכיח

קשר עובדתי וראייתי בין הטענות הנטענות לבין הנסיבות העובדתיות הספציפיות לתובענה שבפני.

גם טענה משפטית נכונה וראויה מצריכה תשתית עובדתית שתשמש לה בסיס תומך, ובמיוחד נכונים הדברים כאשר עסקינן בטענות מסוג הטעיה, קנוניה וכו'.

בהעדר בסיס עובדתי שכזה, לא תקום עילת התביעה.

בשעתו, נתמכה התובענה בתצהירה של המבקשת, אשר מטעמיה סרבה לבוא ארצה על מנת להחקר על תצהירה ולפיכך גרמה למחיקתו. כתצהיר חלופי הוגש תצהירו של רונן, אחיה של המבקשת, אשר היווה תעתיק גמור של תצהיר המבקשת, בשינוי המתבקש מגוף ראשון לגוף שלישי.

אין בין המידע המצוי בתחום ידיעותיו של רונן מכלי ראשון, לבין המלל הרב שבתצהירו, ולא כלום.

רונן לא הכיר כלל את העובדות הרלבנטיות, והמידע אשר בא מפיו לא התבסס על ידיעה אישית כי אם על אמירות שנאמרו לו על ידי אחותו המבקשת ו/או על מסקנות שהסיק מתוך קריאת המסמכים שצורפו לתצהיר המבקשת.

וכעולה מפרוטוקול הדיון:

"ש. זה נכון מה שאתה בעצם מצהיר מסעיפים 1 עד 9 אתה בעצם ראית זאת מתוך מסמכים.

ת. נכון. ושהם נמצאים במסמכים שהגשתי..."

ש. סעיף 19 לתצהירך (מצטט) אתם הודעתם לבנק על ביטול ייפוי הכוח?

ת. אני בטח לא הודעתי... מה היא עשתה עם זה ואם היא פנתה לבנק? אני

לא יודע. ולדעתי היא לא פנתה לבנק...

ש. מאיפה אתה יודע מה היא הבינה ומה לא הבינה.

ת. אני שוחחתי עם אחותי...

ש. בא כוחך לא הראה לך את המסמך הזה שהיה מצורף לתצהיר התשובה

לפני כמה חודשים?

ת. אני לא ראיתי. אפשר לבדוק זאת בקלות. אחותי לא אומרת שהיא זוכרת

אם היא חתמה, או לא. יכול להיות שהיא חתמה על זה ביוני...

ש. מה אתה יודע על גרסת אחותך, אם היא חתמה על שטר המשכנתא

הנושא אוגוסט 99?

ת. היא לא זוכרת אם היא חתמה או לא חתמה...אני לא יודע אם היא חתמה

ביוני, יכול להיות".

עדות שכזו איננה יכולה להוות תחליף לעדות הנדרשת כדי לבסס עילה של הפרת חובת נאמנות, קנוניה וכו'.

2. יתרה מכך, עדותו של מר רונן לא הייתה יציבה במידה מספקת כדי לשמש אדן ראייתי לקביעת עובדה זו או אחרת הנטענת בתצהירו, וגרסתו בתיק שבפני, לא תאמה לגרסה קודמת אותה הציג בתביעה שהוגשה כנגדו על ידי הבנק המשיב במסגרת ת.א. 26254/05.

בבקשת הרשות להגן שהגיש רונן כנגד תביעת הבנק כנגדו (מוצג נ/2) לא העלה כל טענה באשר לסמכות אביו לשעבד את הקרקעות הרלבנטיות בגין ההלוואותיו, אלא העלה טענת הגנה הפוכה לפיה התרשל הבנק בכך שנמנע מלממש את המשכנתאות במועדים קודמים יותר ובכך התעשר שלא כדין מתוספת הריבית ומן הגידול בחוב, וכי הפציר בבנק לממש את הנכסים המשועבדים על מנת לכסות את יתרת החובה בחשבון אך זה לא עשה כן. טיעון זה נוגד את הנטען בתצהירו התומך בתביעת אחותו, בו טען לבטלות השיעבודים ולהעדר זכות מצד הבנק לממשם.

וכדבריו בתצהיר התומך בבר"ל נ/2:

"הייתי מפציר בבנק לממש את הנכסים המשועבדים ע"מ לכסות את יתרת החוב בחשבון וזאת כמתחייב מהדין" (סעיף 10)

וכן:

"בכל הנוגע אל – קפא הבנק על שמריו כאשר לא מימש את נכס המקרקעין אשר שימש כבטוחה להלוואה במטרה להגדיל את יתרת החוב לבנק..."

3. כאמור לעיל, נמנעה המבקשת מלהביא בפני בית המשפט את המידע העובדתי הרלבנטי מכלי ראשון, ובית המשפט נאלץ ללקט את המידע מתוך בליל המסמכים, מידע אשר הגיע מטבע הדברים, לדרגת התרשמות בלבד, להבדיל ממימצאים ממשיים, שעה שעל המבקשת רובץ הנטל להוכחה ממשית.

מן החומר הרלבנטי לכינון הנאמנות, ניתן להבין כי שתיקתה של המבקשת בכל הנוגע לפעילות אביה במקרקעין הרשומים על שמה, נובעת למעשה מן העובדה שהמקרקעין לא נרכשו על ידה ו/או בכספה אלא נרכשו עבור הנאמנות על ידי אביה, ולא נותר לי אלא להסיק כי בין המבקשת לבין אביה שררה הבנה לפיה מדובר ברכושו של האב אשר נרשם על שם המבקשת באופן פורמלי בלבד. בכתב התובענה מצוין מפורשות, בסעיף 9 שבו, כי המקרקעין נרכשו על ידי מר אולינקי, וככתוב בו:

"ביום 8.10.91 רכשה מונדיגו בישראל בבאר יעקב הידועה כגוש 4040 חלקה 18 וזאת באמצעות מי ששימש נאמן מטעמה, מר עודד אולינקי, שהוא גם אביה של המבקשת".

המבקשת לא טענה כלל כי המקרקעין נרכשו במימונה שלה, אף לא במימון חלקי, ו/או נרשמו על שמה מחמת מאמץ כלשהו או פעולה כלשהי מטעמה.

4. בין המבקשת לבין אולינקי יחסי קירבה משפחתית מדרגה ראשונה, אב ובת, ולא הובאה בפני כל ראיה היכולה להוות סיבה בגינה צריך היה הבנק לחשוש מחריגה מהרשאה, שהרי המבקשת חתמה במו ידיה על שני יפוי כוח כלליים: האחד מיום 1.1.98 והשני מיום 24.6.99, המאומתים כדין על ידי נטריון והמייפים את כוחו של מר אולינקי, כמו גם את כוחה של האם והאח רונן, המאפשרים לו לעשות כל פעולה במקרקעין, כולל שיעבודים.

יתרה מזו, המבקשת אף הייתה הבעלים במשותף של החשבון שמספרו 709581 ששונה אחר כך עקב איחוד סניפים למספר 709585, אליו הוזרמה ההלוואה הראשונה, כך שהבנק היה רשאי להניח כי אף המבקשת נהנית מכספי ההלוואה. זאת ועוד, המבקשת חתומה באופן אישי על שטר משכון המשעבד לטובת הבנק את כל שש החלקות נשוא שני שטרי המשכנתא הראשונים.

5. אף אין לקבל את טענת המבקשת כי יפוי הכוח מיום 1.1.98 בוטל על ידה, ולפיכך בטלים שטרי המשכנתא אשר נחתמו ללא הרשאה. גם אם הייתי מקבלת את הטענה לפיה בוטל יפוי כוח, כנטען, ביום 25.6.99, הרי אין בביטול זה כדי לאיין למפרע פעולות שנעשו קודם לכן בהרשאה תוך שימוש ביפוי הכוח.

אין חולק כי שטר המשכנתא הראשון נחתם ביום 2.9.98 וכי שטר המשכנתא השני נחתם ביום 29.10.98 – שני מועדים אשר תחולתם לפני מועד הביטול הנטען. אף אין לקבל את הטענה בכל הנוגע לשטר המשכנתא השלישי אשר נחתם ביום 15.8.00, ולכאורה לאחר מועד הביטול הנטען, שהרי אין חולק כי המבקשת חתמה על יפוי כוח כללי נוסף ביום 24.6.99 – לגביו לא הועלתה טענת ביטול, וכי השטר השלישי נחתם לאחר מתן יפוי כוח נוסף זה.

הטענה לפיה לא רשאי היה הבנק לעשות שימוש ביפוי הכוח מיום 24.6.99 מחמת סעיף 33 שבו, המאפשר למשכן את מקרקעי המבקשת לטובת בנק הפועלים, ולטובתו בלבד, איננה

נכונה שכן מדובר בתוספת מרבה ולא בתוספת ממעטת. סעיף 33 הוסף ליפוי הכוח הכללי הסטנדרטי, לא לפני שנאמר ברישא לו כי אין הוא פוגע בכלליות יפוי הכוח, וכמצוין בו:

"מבלי לפגוע בכלליות יפוי הכוח כאמור לעיל, מיופה הכוח מורשה רשאי ומוסמך בשמנו ובמקומנו למשכן או לשעבד..."

יתרה מזו, טענת ביטול יפוי הכוח משוללת כל נפקות בהעדר טענה לפיה הודיעה המבקשת לבנק כי ביטלה את יפוי הכוח, שהרי אין ערך ל"ביטול נסתר".

מצהיר המבקשת, לא זו בלבד שלא טען כי המבקשת אכן הודיעה לבנק על ביטול יפוי הכוח, אלא שאף הוא סבר, כגרסת הבנק, כי הודעה שכזו כלל לא נמסרה, וכדבריו:

"ש. סעיף 19 לתצהירך (מצטט) אתם הודעתם לבנק על יפוי הכוח?

ת. אני בטח לא הודעתי, אני יודע שכשהגיע (ה) בשנת 99 שנה אחרי שכל עניין הזה נעשה והיא הייתה מופתעת, היא אמרה לי שמכיוון שגם אני רשומה על יפוי הכוח הזה, אל תעשו בזה שימוש. מה היא עשתה עם זה ואם היא פנ(ת)ה לבנק, אני לא יודע, ולדעתי היא לא פנתה לבנק".

למעלה מן הצורך אעיר, כי מעדותו של רונן עולה כי המבקשת ידעה על משכון הקרקעות הרשומות על שמה כבר בשנת 99 ולא עשתה מאומה בעניין זה, חיזוק נוסף לטענת הבנק בדבר שיתוף פעולה מלא בין המבקשת לבין אביה.

6. זאת ועוד, הבנק הציג לבית המשפט שטר משכון שנחתם על ידי המבקשת באופן אישי והנושא תאריך 19.8.99 ולפיו ממשכנת היא את כל שש החלקות המפורטות בנספח ללא הגבלת סכום, להבטחת הסכומים שיגיעו לבנק מאת מר אולינקי.

נציג הבנק העיד כי המבקשת אכן חתמה על שטר זה.

המבקשת איננה מכחישה את חתימתה על שטר זה אלא מסתפקת ביצירת ערפל בטענה לפיה "אינה זוכרת אם חתמה".

אף רונן אחיה איננו מכחישים את החתימה ואף הוא מצטמצם בטענה לפיה אחותו איננה זוכרת אם חתמה על המסמך לאור אי היותה בארץ במועד זה, אם כי לגרסתו "יכול להיות" כי חתמה עליו במועד אחר. וכדבריו:

"היא לא זוכרת אם היא חתמה או לא חתמה. אבא לקח אותה לבנק ביוני 99 והחתים אותה על כל מיני מסמכים. באוגוסט בטוח היא לא חתמה. כשהיא הייתה בארץ ביוני החתימו אותה על הרבה מסמכים. אני לא יודע אם היא חתמה ביוני, יכול להיות".

יתרה מכך, רונן מאשר כי אחותו אישרה רטרואקטיבית את הפעולות שנעשו על ידי אביה:
 "ש. מה שאתה אומר שבשנת 98 הבנק עשה פעולות בקנוניה עם אביך והוא
 בעצם נתן לו הלוואות ושיעבד את זכויות אחותך ואתה למעשה אומר שאחותך
 חודשים מספר אחרי זה באה והסכימה רטרואקטיבית לכל הדברים האלה. גם
 בחתימה על שטר המשכון, והיא בחתימות של(ך)ה ובהופעה שלה אישרה את
 הפעולות האלה?
 ת. נכון".

7. טענותיה של המבקשת בכל הנוגע לאי קבלת מסמכי כתב התביעה בת.א.
 28473/04, מחמת מסירתו לידי אביה, שלא טרח ליידע אותה על דבר הגעת
 התביעה כנגדה, אינן רלבנטיות לתיק שבפני ואין הוא האכסניה המתאימה לבירורן.
 באם יש ממש בטענה זו, הרי יש להעלותה במסגרת בקשה לביטול פס"ד בתיק
 המקורי, בקשה שנכון למועד הדיון לא הוגשה כלל ע"י המבקשת.

התוצאה:

מכל המקובץ עולה כי המקרקעין שנרכשו ע"ש המבקשת ממקורותיו הכספיים של אביה,
 מושכנו בידיעתה ובהסכמתה לטובת הבנק להבטחת החזרת ההלוואות שנטל אולינקי. לא
 נותר אלא להצטער כי אולינקי נקלע לקשיים כספיים בעקבותיהם הינו, ככל הנראה, חדל
 פרעון באופן שילדיו נדרשים לפרוע את חובותיו, אולם את האשם אין לגולל לפתחו של הבנק,
 כי אם לפתחו של אולינקי אשר גרר את ילדיו הבגירים להרפתקאותיו העסקיות.
 משנחה דעתי כי המקרקעין הרלבנטים מושכנו לבנק בהסכמת המבקשת, בהרשאתה
 ובידיעתה, ומשלא הובא שמץ של ראיה להוכחת טענת הקנוניה או התנהגות פסולה אחרת
 של הבנק, לא נותר לי אלא לדחות את התביעה.
 התביעה כנגד נתבעים 1-3 נדחית.
 התביעה כנגד נתבעים 4-7 נמחקת ללא צו להוצאות.
 המבקשת תשלם לבנק, המשיב מס' 1, הוצאות משפט בסך 25,000 ₪ + מע"מ.
 המזכירות תמציא העתק פסה"ד לב"כ הצדדים.
 ניתנה היום ב' באייר, תשס"ו (30 באפריל 2006) בהעדר הצדדים.

שבח יהודית 1008/05-54678313

שבח יהודית, שופטת

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה